

[Ebba Strange]

vedtager. Hverken ministeren eller administrationen i øvrigt skal altså regne med fred så længe.

Og så får vi naturligvis ikke fred på udlændingeområdet, fordi vi lever i en tid, uanset om vi kan lide det eller ej, hvor der er en kolossal bevægelse af mennesker over hele kloden. Mennesker flytter sig, som de ikke har gjort i mange, mange år. De flytter sig af forskellige grunde, enten fordi de er personlig forfulgte og som sådan omfattet af FN's flygtningekonvention med tilhørende protokoller, eller fordi de lever under vilkår, som de synes er temmelig rædselsfulde, og når de kan se, at der er steder i verden, hvor man lever under vilkår, der er væsentlig bedre, så får de en naturlig trang til at prøve at se, om det dog ikke kunne lade sig gøre at få en fod indenfor i et af de lande.

Der er nogle lande, der har en immigrationspolitik – man kan stadig væk søge immigration i USA, Canada og Australien og få det – men det har vi ikke i Danmark. Man overvejer det i Tyskland, ved jeg, i forbindelse med de ændringer, man dér er ved at foretage af udlændingelovgivningen, og det er vel noget, som immigrationsministrene i EF-landene bør drøfte på et eller andet tidspunkt, når de er færdige med at drøfte de helt aktuelle problemer. Men fred bliver der ikke foreløbig.

Jeg vil godt stille nogle spørgsmål til justitsministerens besvarelse. Justitsministeren fortalte, at han foreløbig havde truffet aftale om i alt 200 personer af de løsladte fanger fra Jugoslavien i forbindelse med jugoslaverloven. Jeg vil godt spørge ministeren, om han er bekendt med, hvor den øvrige del af de 7.000 bliver placeret. Der har just været møde mellem immigrationsministrene, og det ville være rart for os at få oplyst, om de andre er blevet placeret og i givet fald hvor, og hvis de ikke er det, om Danmark så er parat til at tage flere af dem.

Jeg er enig med fru Dorte Bennedsen, når hun siger, at »området« for Jugoslaviensflygtningene er Europa. Og når man i Danmark – i hvert fald ministeren og fru Pia Kjærsgaard og andre – synes, at der er kommet vældig mange Jugoslaviensflygtninge til Danmark, så vil jeg sige: Det er jo for intet at regne i forhold til det antal, der er kommet til Østrig, til Ungarn – og Sverige vil jeg tage med i denne omgang – for slet ikke at nævne Tyskland. Vi kan forvente flere, og vi skal være parat til at modtage flere, for det er et europæisk problem.

Jeg vil også godt sige til fru Birthe Rønn Hornbech, når hun siger, at flygtningeproblemet skal løses i FN-regi, at jeg har været i New York til FN's generalforsamling i november måned og bl.a. haft lejlighed til at overvære et møde med flygtningehøjkommissæren, fru Ogata, og jeg kan fortælle fru Birthe Rønn Hornbech, at hendes indstilling er, at når Europa for første gang siden anden verdenskrig har fået et flygtningeproblem, så forventer hun, at Europa selv løser det. Europa er den del af verden, der har påvirket resten af verden med vores syn på menneskerettigheder og vores syn på flygtningeret, og vi er den del af verden, der ved siden af USA og Canada har bedst råd, så hun forventer, at vi selv løser vores problemer her i Europa, skulle jeg hilse og sige. Det kan vi ikke overlade til FN.

Jeg lyttede naturligvis også til det, justitsministeren sagde om, at sagsbehandlingen allerede var strammet op både i direktoratet og i nævnet, og behandlingstiden var blevet nedsat; det er jeg glad for. For min skyld måtte den også godt komme længere ned, men den må aldrig gå så langt ned, at det går ud over retssikkerheden for dem, der søger asyl.

Ministeren nævnedes også, at behandlingstiden for ansøgningerne om humanitær opholdstilladelse var blevet forkortet. Det rejser så et spørgsmål for mig, som vi ikke har været inde på i dag: Vi fik jo for nogle måneder siden i Folketingets Retsudvalg en oversigt, der viste, at der i 1. halvår af 1992 stort set ikke var givet humanitær opholdstilladelse. I mellemtiden har vi haft diskussion i forbindelse med udlændingeloven om voldsramte kvinder, og vi har haft en meget stor diskussion og også en meget stor offentlig debat om flygtninge, der kommer hertil som børn. Begge områder er efter min opfattelse områder, hvor det ville være oplagt at give humanitær opholdstilladelse. Derfor vil jeg spørge justitsministeren, hvor mange af de ansøgninger om humanitær opholdstilladelse, der er blevet indgivet i de sidste 4-5 måneder, der er blevet imødekommet.

Jeg vil også godt rejse spørgsmålet om børneflygtningene, for hvis justitsministeren ikke kan finde og bruge en af de paragraffer, der faktisk eksisterer i udlændingeloven, som giver ham mulighed for at give disse børn opholdstilladelse, så er det jo, at vi kommer til at vedtage en lov, en ekstralov eller en tillægslov, el-